

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

13 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

juducând, fără citarea părților, recursul ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, declarat de către inculpatul

Luchița Igor Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în r-nul Xxxxx, s. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 14.02.2017-02.08.2017

2. instanța de apel: 29.08.2017-14.11.2017

3. instanța de recurs: 30.01.2018-13.03.2018

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Central din 02 august 2017, Luchița Igor Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei aplicate, pe o perioadă de probațiune de 4 ani, obligându-l să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului care va pune în executare sentința.

A fost admisă acțiunea civilă înaintată de avocatul Badea M. în numele părții civile Păvăluc R., fiind încasat din contul lui Luchița I. în beneficiul lui Xxxxx prejudiciul moral cauzat prin infracțiune, în mărime de 20.000 lei, în rest fiind respinsă.

Acțiunea civilă înaintată de reprezentantul părții vătămate Badea M. privind încasarea prejudiciului material, a fost admisă în principiu, urmând ca instanța civilă să se expună asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că la data de 04 iunie 2016, în jurul orei 14.00, în livada de cireși din sectorul „Poiana” al s. Xxxxx, r-nul Xxxxx, având asupra sa arma pneumatică de model „Stoeger x20”, calibrul 4,5 mm, intenționat, a efectuat o împușcătură în direcția minorului Xxxxx, cauzându-i ultimului vătămări grave a integrității corporale și a sănătății.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, faptele inculpatului Luchița I. au fost calificate *de drept* în baza art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal și anume – *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale și a sănătății, care este periculoasă pentru viață, săvârșită cu bună știință asupra unui minor.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Luchița I. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis și să fie încasat din contul inculpatului în folosul statului cheltuielile judiciare în sumă de 57 lei, ce constituie costul raportului de expertiză medico-legală din 15.07.2016 și 160 lei costul expertizei balistice, iar corpul delict, arma pneumatică de model „Stoeger X 20” cu seria și numărul „CN 268”, în conformitate cu art. 106 alin. (2) lit. e) Cod de procedură penală, de confiscat în folosul statului.

În motivarea apelului a invocat:

- fapta social periculoasă a inculpatului a fost încadrată juridic în baza art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal și o consideră corectă;

- la stabilirea pedepsei, instanța de fond, aplicând prevederile art. 70 alin. (3) Cod penal a redus cuantumul pedepsei din minimul și nu din maximul pedepsei prevăzute de legea penală pentru infracțiunea săvârșită, astfel fiind admise erori de drept;

- pedeapsa maximă pentru infracțiunea prevăzută la art. 151 alin. (2) lit. b) este 12 ani închisoare, respectiv redus la jumătate - 6 ani închisoare, pedeapsă ce nu poate fi suspendată condiționat în temeiul art. 90 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, a fost admis apelul procurorului, fiind casată sentința în partea stabilirii pedepsei și în latura civilă, în partea încasării prejudiciului moral și pronunțată în această parte o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Luchița I., recunoscut vinovat în baza art. 152 alin. (2) lit. b) Cod penal, i-a fost numită pedeapsă cu aplicarea art. 70, 79 Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, totodată a fost încasat de la Luchița I. în beneficiul lui Xxxxx suma de 50.000 lei, cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin infracțiune.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut, că la pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just ajungând la concluzia că inculpatul Luchița I. a săvârșit infracțiunea incriminată, astfel vina acestuia este dovedită prin declarațiile părții vătămate Xxxxx, martorilor Păvăluc D., Roșca P., Harbuz V., Păvăluc R. și materialele cauzei și anume: informația telefonică înregistrată în Registrul R-II nr. 2812 din 04 iunie 2016 (f.d. 15); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 04.06.2016 (f.d. 16-19); procesul-verbal de ridicare a obiectului din 04 iunie 2016 (f.d. 46-47); procesul-verbal de examinare a obiectului din 04 iunie 2016 (f.d. 48-51); procesul verbal de ridicare a obiectului din 01 noiembrie 2016 (f.d. 53-54); procesul verbal de examinare a obiectului din 03 noiembrie 2016 (f.d. 55); raport de expertiză medico-legală nr. 174-D din 14 iulie 2016 (f.d. 77-78); raport de expertiză balistică nr. 034/12/1-R/7450 din 30 decembrie 2016 (f.d. 90-95).

Instanța de apel a stabilit, că Luchița I., la 04 iunie 2016, în jurul orei 14.00, în livada de cireși din sectorul „Poiana”, din extravilanul com. Xxxxx, r-nul Xxxxx, având asupra sa arma pneumatică de model „Stoeger x20”, calibrul 4,5 mm,

intenționat, a efectuat o împușcătură în direcția minorului Xxxxx, cauzând ultimului vătămări grave a integrității corporale și a sănătății.

Instanța de apel a constatat cu certitudine, că inculpatul Luchița I. a comis infracțiunea incriminată și că acțiunile lui au fost corect calificate și se încadrează în baza art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal - vătămarea intenționată gravă a integrității corporale și a sănătății, care este periculoasă pentru viață, săvârșită cu bună știință asupra unui minor.

Totodată, instanța de apel a menționat că instanța de fond a reținut, posibilă corectarea inculpatului fără izolarea de societate, or doar condamnarea reală la pedeapsă privativă de libertate, ar atinge scopul pedepsei penale stabilit în art. 2, 61 Cod penal.

În opinia instanței de apel, instanța de fond la stabilirea pedepsei inculpatului nu a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal.

Referitor la stabilirea modului și măsurii de pedeapsă în privința inculpatului Luchița I., instanța de apel a considerat, că instanța de fond nu a ținut cont de faptul că infracțiunea prevăzută la art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal, este una gravă săvârșită cu intenție, care prevede pedeapsa sub formă de închisoare de la 10 la 12 ani.

Astfel, instanța de apel a apreciat că, modalitatea de executare a pedepsei aleasă de către prima instanță în privința inculpatului, nu este în acord cu principiul proporționalității având în vedere fapta comisă, urmările produse și atitudinea inculpatului până la comiterea infracțiunii, în timpul comiterii și după comiterea infracțiunii.

Instanța de apel a considerat, că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în cauza penală dată în privința lui Luchița I. nu poate fi atins decât prin aplicarea pedepsei penale cu închisoarea, reieșind din circumstanțele cauzei, scopul și motivul pedepsei, de gravitatea infracțiunii comise și personalitatea inculpatului.

Astfel, pedeapsa prevăzută de art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal, în baza căruia inculpatul Luchița I. a fost recunoscut vinovat, prevede pedeapsa sub formă de închisoare până la 12 ani, iar prin aplicarea prevederilor art. 70 alin. (3) Cod penal, pedeapsa maximă se reduce până la 6 ani închisoare. Prin prisma art. 79 Cod penal, instanța de apel a considerat echitabil și rezonabil de a-i stabili pedeapsa de 5 ani închisoare.

Având în vedere faptul că, inculpatul anterior nu a mai fost tras la răspundere penală, potrivit art. 72 alin. (1) lit. b) Cod penal, acesta urmează a executa pedeapsa cu închisoarea în penitenciar de tip semiînchis, pentru persoanele care au săvârșit infracțiuni grave, cu intenție.

Totodată, instanța de apel a reținut, că în lipsa a careva dovezi, în vederea evitării tergiversării nejustificate a procesului penal, instanța de apel în baza art. 387 alin. (3) Cod de procedură penală, constată că instanța de fond corect a admis în principiu acțiunea civilă înaintată de Păvăluc R. în partea recuperării prejudiciului material cauzat, urmând ca quantumul prejudiciului să fie stabilit de către instanța de judecată în ordinea procedurii civile.

Cu referire la prejudiciul moral, instanța de apel a menționat, că partea vătămată a suferit de pe urma acțiunilor comise de către Luchița I., totuși suma de 20.000 lei,

încasată de către instanța de fond, instanța de apel a considerat-o mult prea mică pentru suferințele morale trăite de partea vătămată, care a suportat vătămări corporale grave, de aceea a considerat necesar a acorda cu titlu de prejudiciu moral suma de 50.000 lei, care necesită să fie încasată din contul inculpatului în beneficiul părții vătămate.

Astfel, instanța de apel a considerat că, suma de 50.000 lei v-a avea efect compensatoriu pentru partea vătămată – Xxxxx și nu vine în contradicție cu prevederile art. 41 din Convenția Europeană pentru drepturile Omului, din care rezultă că suma pretinsă nu trebuie să fie exorbitantă și să nu tindă la o îmbogățire fără temeii.

În viziunea instanței de apel, prima instanță în mod just a stabilit, că cheltuielile judiciare solicitate de către acuzatorul de stat în sumă totală de 217 lei, sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului, iar normele procedurale nu prevăd achitarea din contul condamnatului a cheltuielilor judiciare care constituie cheltuieli de expertiză.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpat, prin care solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului invocă:

- de la bun început, atât organului de urmărire penală, cât și instanței a declarat, că recunoaște vina în cele incriminate însă nu a făcut-o intenționat, deoarece nu a presupus, nu a admis și nici nu a dorit survenirea consecințelor stabilite în rezultatul acțiunilor sale, deoarece datorită vârstei mici nici nu și-a dat seama despre consecințele care pot surveni în rezultatul mânuirii incorecte a unei arme pneumatice;

- după comiterea infracțiunii și-a dat seama despre pericolul celor comise, s-a împăcat cu partea vătămată și a contribuit material la tratarea și reabilitarea ultimului, în afară de aceasta va contribui și la repararea prejudiciului moral cauzat, fapt ce demonstrează că, a conștientizat despre faptul comiterii unei infracțiuni, a înțeles greșeala pe care a comis-o și a mers la colaborare cu justiția;

- instanța de fond a ținut cont de comportamentul său după comiterea infracțiunii și corect a dat apreciere circumstanței în cauză ca una atenuantă și excepțională, aplicând prevederile art. 90 Cod penal;

- se află pentru prima dată pe banca acuzaților, anterior nu a comis infracțiuni, ceea ce tot este o circumstanță atenuantă, care instanța de fond a apreciat-o corect;

- aflarea sa la închisoare în cazul menționat este o pedeapsă prea severă și poate solda cu consecințe mult prea grave în coraport cu comportamentul său după comiterea infracțiunii și consecințele survenite;

- aplicarea unei pedepse condiționate este una echitabilă și care îi va da posibilitatea reeducării și corectării în afara penitenciarului, reintegrarea sa în societate va fi foarte dificilă practic imposibilă, în cazul ispășirii pedepsei cu închisoarea la această vârstă;

- instanța de fond analizând în cumul toate circumstanțele atenuante a ajuns la concluzia că acestea formează o circumstanță excepțională care a dat posibilitatea aplicării art. 79 Cod penal, prin care a fost posibil de stabilit o pedeapsă mai mică decât cea prevăzută de lege și în baza art. 90 Cod penal, a suspendat condiționat executarea pedepsei, acordându-i încă o șansă pentru corectare și reeducare în afara penitenciarului;

- sentința este una legală și întemeiată, bazată pe individualizarea pedepsei penale, luându-se în calcul cazul în parte și toate circumstanțele specifice anume acestuia.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat prin care a solicitat respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece instanța de apel just a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind aplicarea pedepsei inculpatului în strictă conformitate cu prevederile art. 61, 70, 75, 79 Cod penal.

8. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept de a-l admite, cu casarea parțială sau totală a hotărârilor atacate, să rejudece cauza și să pronunțe o nouă hotărâre, dacă nu se agravează situația condamnatului.

Colegiul penal constată că inculpatul în recurs contestă decizia instanței de apel sub aspectul stabilirii pedepsei sub formă de închisoare, solicitând menținerea sentinței prin care i-a fost aplicată pedeapsa în baza art. 90 Cod penal, cu suspendarea condiționată a executării acesteia, astfel se atestă că acesta semnalează temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că *„hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale”*.

Așadar, Colegiul penal lărgit conchide, că instanța de apel a reținut corect starea de fapt, vinovăția inculpatului și încadrarea juridică a faptelor comise de către Luchița I., astfel instanța de apel în partea motivată a menționat just, că inculpatul a comis infracțiunea incriminată și că acțiunile lui au fost corect calificate și se încadrează în baza art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal, însă în dispozitiv a admis o omisiune, indicând *„De numit pedeapsă lui Luchița I., recunoscut vinovat în temeiul art. 152 alin. (2) lit. b) Cod penal...”*

În prezenta cauză, Colegiul evidențiază că, inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal în perioada minoratului, adică până a împlini vârsta de 18 ani, iar instanța de apel l-a condamnat pe Luchița I. în baza infracțiunii date, cu aplicarea art. 70, 79 Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Astfel, verificând hotărârea atacată sub aspectul individualizării corecte a pedepsei, temei prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul relevă, dispozițiile art. 61 Cod penal care stipulează că, *pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se*

aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedepșa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Totodată, conform prevederilor art. 75 alin. (1) și (2) Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Prin urmare, Colegiul penal menționează că în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înlăture acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Din conținutul deciziei atacate se atestă că la capitolul stabilirii pedepsei, această instanță a reținut faptul, că Luchîța I. a săvârșit o infracțiune gravă, a recunoscut parțial vina, în calitate de circumstanță atenuantă a fost stabilită – săvârșirea infracțiunii de către un minor, iar circumstanțe agravante nu au fost constatate. De asemenea, circumstanța atenuantă – săvârșirea infracțiunii de către minor a fost considerată și ca circumstanță excepțională.

La individualizarea pedepsei în cazul minorilor instanța de judecată trebuie să țină seama de nevoile speciale și variate ale minorilor și de diversitatea măsurilor posibile, prevăzute de lege la aplicarea pedepsei copilului. O asemenea atitudine față de minorii delicvenți este prevăzută în Ansamblul de reguli ale Organizației Națiunilor Unite pentru minori (Regulile de la Beijing), iar potrivit punctului 17 din Ansamblul de reguli, la adoptarea hotărârii în privința minorilor, instanțele de judecată trebuie să se inspire din următoarele principii:

- hotărârea trebuie să fie întotdeauna proporțională, nu numai cu împrejurările și gravitatea delictului, ci și circumstanțele și nevoile delicventului ca și cu cele ale societății;

- nu vor fi aduse restricții libertății personale a minorului –și acestea limitate la un minim necesar – decât după examinarea minuțioasă a cauzei;

- privațiunea de libertate va fi impusă minorului numai dacă acesta este considerat vinovat de un delict săvârșit prin promovarea de daune împotriva altei persoane sau pentru recidivă, dacă nu există altă soluție convenabilă;

- bunăstarea minorului trebuie să constituie criteriul hotărâtor în examinarea cauzei lui.

În context, instanța de recurs relevă că, urmează să se întreprindă toate măsurile prevăzute de lege pentru a aplica inculpatului minor pedeapsa neprivativă de

libertate sau pentru a-i stabili o pedeapsă mai blândă decât cea prevăzută de lege (art. 79 Cod penal), ori pentru a dispune suspendarea condiționată a pedepsei în conformitate cu dispozițiile art. 90 Cod penal.

Astfel, luând în considerație, că inculpatul Luchița I. în timpul comiterii infracțiunii era minor, împrejurarea în cauză a permis instanței de a stabili pedeapsă conform art. 70 alin. (3) Cod penal, reducând jumătate din maximul pedepsei cu închisoarea prevăzute de legea penală pentru infracțiunea săvârșită, totodată just au fost aplicate și prevederile art. 79 Cod penal, stabilindu-i pedeapsa principală cu închisoare sub limita minimă prevăzută de legea penală pentru infracțiunea săvârșită, adică 5 ani închisoare.

În continuare, având ca temei alin. (2) art. 75 Cod penal, unde este stipulat că, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei, instanța de recurs menționează că, la stabilirea pedepsei unui minor pentru o infracțiune pentru care sânt prevăzute pedepse alternative, instanța urmează să motiveze de ce aplică o pedeapsă mai gravă din șirul celor alternative și care sunt argumentele care au dus la concluzia instanței că o pedeapsă mai blândă din cele prevăzute de lege nu va asigura atingerea scopului pedepsei. De aici rezultă că, aplicarea pedepsei cu închisoare unui minor trebuie să fie ultima soluție a instanței și doar în cazul în care o altă pedeapsă nu va atinge scopul acesteia.

În viziunea instanței de recurs, pedeapsa stabilită inculpatului de către instanța de apel, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal, în prezența circumstanțelor și împrejurărilor constatate în cauza dată, nu a fost individualizată întru totul corect, neținându-se cont și de dispozițiile Părții generale a prezentului cod și anume art. 90 Cod penal, în consecință fiindu-i stabilită o pedeapsă prea aspră, fiind necesar de a interveni în hotărârea instanței de apel, pentru a aplica o pedeapsă echitabilă lui Luchița I., pentru faptele comise.

Deci, Colegiul reiterează că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată. În același rând, după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a prevederilor 90 Cod penal.

În opinia Colegiului lărgit, instanța de apel la judecarea apelului în speța dată a admis o eroare, care poate fi corectată de către instanța de recurs, fără a agrava situația condamnatului.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numaimcât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o*

nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Reieșind din norma penală menționată mai sus, ca condiție expresă prevăzută este concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecării, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii; circumstanțele cauzei și persoana infractorului, aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

Derivând din condițiile ce vizează pedeapsa aplicată și natura infracțiunii prevăzute în alin. (1) și alin. (4) art. 90 Cod penal, se atestă faptul incidenței acestora la prezenta speță și anume că este stabilită o pedeapsă cu închisoare pentru o infracțiune săvârșită cu intenție ce nu depășește 5 ani, și nu este una ce se atribuie la infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum nu este prezentă și nici recidiva periculoasă sau deosebit de periculoasă, din care considerent, Colegiul penal lărgit reține, că comiterea unei infracțiuni grave în cazul dat nu constituie un impediment în aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

La circumstanțele cauzei și persoana inculpatului instanța de recurs reține, că Luchița I. anterior nu a fost atras la răspundere penală, la locul de trai se caracterizează pozitiv, a recunoscut parțial vina, circumstanțe agravante conform art. 77 Cod penal, nu au fost constatate în cauza dată.

Totodată, în temeiul art. 485 Cod de procedură penală, la stabilirea pedepsei minorului, dacă există în cauza respectivă condițiile prevăzute de art. 90 Cod penal, instanța este obligată să examineze posibilitatea suspendării condiționate a executării pedepsei de către minor.

Astfel, ținând cont de toate împrejurările cauzei, având în vedere atât principiul umanismului, prevăzut de art. 4 Cod penal, cât și prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, instanța de recurs consideră că nu este rațională executarea pedepsei reale cu închisoarea de către inculpat, aplicându-i prevederile art. 90 Cod penal, astfel suspendându-i condiționat executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune, de 3 ani, perioadă în care acesta va trebui să dea dovadă că se va reeduca și nu va comite pe viitor alte infracțiuni, iar cele comise de el a fost o întâmplare unică în viața sa.

În altă ordine de idei, Colegiul penal consideră nefondată solicitarea inculpatului privind menținerea sentinței prin care i-au fost aplicate prevederile art. 90 Cod penal, deoarece cauza penală a fost examinată în procedură generală, iar prima instanță nu a avut dreptul de a aplica inculpatului pedeapsă principală cu închisoare sub limita minimă prevăzută de legea penală pentru infracțiunea săvârșită, adică 5 ani închisoare, fără aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal.

În asemenea împrejurări, instanța de recurs consideră oportun de a corecta eroarea comisă de instanța de apel, fără a agrava situația inculpatului, rejudecând cauza în latura penală, cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte.

9. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E:

Se admite recursul ordinar declarat de către inculpat, casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, în latura penală, rejudecă cauza în această parte și pronunță o nouă hotărâre, prin care **Luchița Igor Xxxxx** se consideră condamnat în baza art. 151 alin. (2) lit. b) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal, la 5 (cinci) ani închisoare.

În baza art. 90 Cod penal, se dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate lui **Luchița Igor Xxxxx** pe o perioadă de probațiune 3 (trei) ani, dacă în perioada de probațiune fixată nu va săvârși o nouă infracțiune și prin comportare exemplară și muncă cinstită vă îndreptăți încrederea ce i s-a acordat, obligându-l să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent.

În rest, prevederile hotărârii atacate ce nu contravin prezentei decizii se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 12 aprilie 2018.

Președinte	Gordilă Nicolae
Judecător	Covalenco Elena
Judecător	Diaconu Iurie
Judecător	Catan Liliana
Judecător	Guzun Ion